

съвсѣмъ нѣма. Единствено лирическо мѣсто е монологътъ на патеръ-Лоренцо, въ който той изказва възгледитѣ си върху живота подъ влияниие на окръжаващата го утрenna природа. Дѣйствието е доста прѣтрупано: виждаме Ромео влюбенъ въ гордѣливата Розалинда, но веднага слѣдъ това го виждаме влюбенъ до уши въ Юлия; убийства, улични свади и кавги, дребни сцени съ музикантитѣ, съ аптекаря и др., всичко това дава единъ голѣмъ хаосъ. Тукъ нѣма интрига, която да се развива логически до разврзката си. Ромео безъ много разсждения изпива отровата, сжщо тѣй и Юлия се убива безъ много размишления. Но пъкъ за това тази безразсждность отговаря на дѣйствителността: единъ влюбенъ младежъ не размишлява много; той не би могълъ да направи това и да искаше. Англичанитѣ, които търсятъ въ драмата си само вѣрно изображение на дѣйствителността, не обръщатъ вниманието си главно върху логическата обосновка на дѣйствиата, както французитѣ. Че пошпките на Ромео и Юлия не сж добрѣ логически обосновани, това никакъ не важи за англичанина, стига само тѣ да сж съобразни съ живота и дѣйствителността.

Въ „Сидъ“ дѣйствието върви отначало много бързо. Съревнуванието между Гомеца и Диего, докачението, убийството, всичко това се свършва въ едно и половина дѣйствие. Отъ тукъ именно почва сжщинската драма, споредъ френскитѣ разбирания, защото тукъ се захваща борбата у Родриго и Химена. Дѣйствието става вече малко по-бавно, за да се опише по-добрѣ тази борба. Цѣлътa на автора е да дойде до единъ изходъ. Той трѣбва постепенно да развива дѣйствието тѣй, че да оправдае любовта между Родриго и Химена. Това той достига, като направлява хода му по пѣтя, който му показва разумътъ и лагиката. Това е главното за французина. Той иска да има въ драмата една интрига, която постепенно да се развива по законитѣ на логиката, до като достигне до единъ по възможность напѣдвиденъ край. Цѣлътa на френската трагедия (като казвамъ френската, разбирамъ въ тоя случай лъжекласическата) не е да опише живота и дѣйствителността, както английската. Напримѣръ въ „Сидъ“ има много мѣста, несъобразни съ дѣйствителността: испанскитъ кралъ е прѣдставенъ като силенъ и могщицъ владѣтель, както френския, когато ние знаемъ, че въ XIII вѣкъ кралската власть въ Испания е била много слаба. Послѣ, почти всички разговори сж неестествени. Тѣ ставатъ на единъ налутъ и реториченъ салоненъ езикъ, който се е говорѣлъ прѣзъ XVII вѣкъ въ Парижъ и Версайлъ, но сигурно не и въ Испания прѣзъ XIII вѣкъ.

Характеритѣ въ тѣзи три трагедии се подчиняватъ на сжщитѣ принципи, както развитието на дѣйствието. Въ „Антигона“ имаме четири по-главни лица; Антигона, Креонъ, Исмена и Хемонъ. Въ изображението на тѣзи характери виждаме пакъ една подчиненость на естетиката. Тѣ ни се рисуватъ отъ автора не заради самитѣ тѣхъ, а за да се получи единъ хубавъ общъ ефектъ. Напримѣръ, лица, които споредъ положението си къмъ дѣйствието би трѣбвало